

Csomagok hazai fogyasztásra

A baloldali ellenzék a belpolitikai hadszínteret nemzetköziesítette

■ SZABÓ LÁSZLÓ ZOLTÁN

Tavaly márciusban történt, hogy a Magyar Hírlap közölt egy cikket egy bizonyos Sz. Nagy Csaba író tollából. Ebben az ominózus írásban olvashattuk a magyar miniszterelnök és Kövér László likvidálását fontolgató monológot, ami szerint a magyar lelkeknek kifejezetten jót tenné, ha az említett kormánypolitikusok eltűnnének (szó szerint) a magyar közéletből. Az irományt követő országos felháborodás azonban csak olaj volt a tűzre, mert a balliberális publicisztika önjelölt apostolai ettől a pillanattól kezdve átlépték azt a határt, amelyen belül még valamiféle lehetőségük kínálkozott volna egy civilizált dialógus kialakításához. Ez időben tettünk közzé egy tiltakozást a Magyar Nemzetben és egy cikket, amelyben arra hívtuk fel a figyelmet, hogy a baloldali értelmiség egy önpusztító szellemi polgárháborúba taszíthatja az országot. Ez utóbbi mára – szerintem – már bekövetkezett.

Természetesen a balliberális tömörülés mindent elkövetett annak érdekében, hogy gyűlöletheadjárátuk „nemzetközivé” váljon. Az 1998-as választások után megalakuló polgári kormányt a nyugati sajtó jelentős része olyan fanyalgással fogadta, ami a történelmi körülmények ismeretében még a legtárgyalogosabb megfigyelőknek is elképesztőnek tűnhetett. Ez az általános és időnként hisztérikussá váló szkepszis szép lassan átgyűrűzött az Egyesült Államokba is. Tavaly május 5-én a San Francisco Chronicle publicistája, Sam Löwenberg jelentetett meg egy feltűnően egyoldalú, és csakis magyar baloldali forrásokra támaszkodó írást, amelyben többek között azt fejtegette, hogy a Fidesz a MIÉP-et jobbra kerülgetve próbálja elszigetelni a posztkommunistákat. Az említett cikkben a magyar balliberális értelmiség színe-java szólaltatott meg, így a pártatlanságáról közismert, volt SZDSZ-es ügyvivő, Haraszi Miklós is, aki nemes egyszerűséggel pokolbéli fattyaknak nevezte a Fidesz politikai aktivistáit. Löwenberg, saját bevallása szerint, információt a már említett csapaton kívül, az úgynevezett független nemzetközi megfigyelőktől szerzte. Ez utóbbi megállapítás már csak azért is érdekesnek tűnhet, mert amikor ez év januárjában a Kontroll Csoport nagy vihart vert tanulmánya megjelent, ez a munka kérdőjelezte meg a szóban forgó nemzetközi zszurnalisták állítólagos elfogulatlanságát. (Mint az ezt követő egyöntetű baloldali felhőrdülés is jelezte, a tanulmány sokak elevenébe vágott.)

Magyarországon létezik azonban egy, a fővárosban megjelenő angol nyelvű hetilap, a The Budapest Sun, amely saját megbízható stábbal rendelkezik, a független tudósítást mindig szem előtt tartva. Nos, ez az újság, nem túlzás azt mondani, hogy az utóbbi három évben egy példátlanul elfoglalt gyűlöletkampányt folytat a polgári kormány ellen. Fraser Allan, a lap főszerkesztője a budapesti Terror Háza megnyitása után egy elképesztően prejudikált cikket jelentetett meg a The Budapest Sun február 21–27. számában. Az írás lényege: a Terror Háza igazából csak akkor szolgált rá a nevére, amikor a nyilas terror alatt ott kínozták és végezték ki az áldozatokat. 1945 után azonban az ÁVH által fogva tartottak mindössze apró kényelmetlenségeket szenvedtek el levegőtlen és sötét zárkáikban. Fraser Allan már a Horn–Kuncze-kormány országlása idején is tudósított Budapestről, hiszen csak így értesülhetett arról, hogy Kuncze Belügyminisztériuma akkoriban olyan hivatalos véleményeket adott ki, amelyben megállapítást nyert, hogy az ötvenes években tilos volt a politikai foglyok kínzása. A The Budapest Sun élcsapatához tartozik még az az Adam LeBor, aki a Kontroll Csoport által vizsgált újságírók közül magasan viszi a pálmát, mint a Magyarországról legnegatívabb képet rajzoló tudósító. Mintha azonban mindez még nem lenne elég, a lap januári számában egy rövid írás arról elmélkedik, hogy milyen naivak is a magyarok, amikor olimpiát akarnak rendezni egy olyan elmaradott, piszkos és barátságtalan városban, mint Budapest.

Végezetül a Magyar Nemzet olvasói által is ismert Jackson Diehl-cikk már csak hab a tortán. Nem feladatunk annak eldön-

tése, hogy kinek vagy kiknek a sugallatára született az írás, bár ötleteink éppen lennének, de az igazság valószínűleg örökre homályban marad. Ami azonban ennél sokkal fontosabb, az magának a jelenségnek az elemzése, mert ha ez a jelenség trenddé válik, akkor már nem lennének alaptalanok azok a kritikák, amelyek a magyar diplomácia nyugati partnereibe ágyazott hitének és eltökéltségének az értelmét kérdőjelezzik meg. Hogy miért is ez az egész? Mi itt próbálunk egy posztkommunistáktól mentes polgári demokráciát teremteni, de úgy tűnik, ezért cserébe neheztelést, hamis történelmi leckéket és alig palástolt ellenszenvet kapunk. Ha a benesi dekrétumokról „azoknak” csak „a fasiszták elnyerték méltó büntetésüket” szlogen jut eszükbe, ha a Terror Házát csak a nyilas rémuralom legitimálhatja, a kommunista nem, akkor mi volt az értelme az egész rendszer-váltásnak?

Súlyos és megválaszolandó kérdések ezek, különösen egy olyan kiemelkedően fontos történelmi időszakban, mint a mostani. A 2002. évi választási kampány lassan a végéhez közeledik,

Szót kell ejtenünk arról a történelmi felelősségről, amelyet a magyar baloldali értelmiség vállalt magára azzal, hogy 1998 óta következetesen törekszik a polgári kormány ellehetetlenítésére, sőt annak delegitimálására. Ez a trend kezdetben csak a belpolitikai hadszíntéren volt tetten érhető, amikor az Orbán-kormányt egy „kriptonyilas-újnáci” típusú hatalmi szervezetként aposztrofálták (...)

és ma már közhelynek számít az a megállapítás, hogy a tét nagyobb, mint valaha. Közhely vagy sem, tény, hogy a baloldal pontosan érzékeli a választás fontosságát, és mindent el is követ annak érdekében, hogy a végkimenetelnél az ő javukra billenjen majd a mérleg. Ez utóbbi érdekében maximálisan kihasználják külföldi médiakapcsolataikat, de elsősorban nem azért, hogy Magyarországot a nyugati világ előtt rossz színben tüntessék fel – bár hosszú távon ez sem elhanyagolandó –, hanem azért, hogy ezen irányonyok Magyarországra visszacsapódó visszhangja (melyeket aztán színpadias találásban, kiemelt tördelésben kínálnak fel a baloldali napilapok) elbizonytalanítson egy bizonyos, még el nem kötelezett szavazóréteget. Ilyen megvilágításban tehát az majdnem mellékes, hogy W. Bush valójában mit is gondol Orbán Viktor kijelentéseiről

(némi malíciával hozzátehetnénk, hogy az elnöknek elég gondot okoznak saját kiszólásai is), hanem hogy a felszínesen tájékozott magyar választó számára mennyire lehet meggyőző egy ilyen gondolat, még akkor is, ha hamisan cseng. Így a baloldal egy olyan baljóslatú országgép kreálásában érdekelt, amely azt sugallja a bizonytalan szavazóknak, hogy a polgári kormány megítélése egyértelműen katasztrofális határon innen és határon túl. Így tehát, ha legközelebb netán arról értesülnénk, hogy a The New York Timesban megjelenik egy nyílt levél, amely a fiatal magyar demokrácia jövőjéért aggódik, és az aláírók között ott szerepelne az amerikai baloldali értelmiség színe-java Noam Chomskytól Susan Sontagig bezárólag, akkor nyilvánvaló lenne, hogy ez a csomag is hazai fogyasztásra készül.

Remélhetőleg azonban a választások után a terep majd csak letisztul, és a Jackson Diehl-féle elemzők legfeljebb majd azon sopánkodhatnak, hogy a „lebensraumok” magyar miniszterelnök újabb négy év bizalmat kap a szavazóktól. Végezetül még szót kell ejtenünk arról a történelmi felelősségről, amelyet a magyar baloldali értelmiség vállalt magára azzal, hogy 1998 óta következetesen törekszik a polgári kormány ellehetetlenítésére, sőt annak delegitimálására. Ez a trend kezdetben csak a belpolitikai hadszíntéren volt tetten érhető, amikor az Orbán-kormányt egy „kriptonyilas-újnáci” típusú hatalmi szervezetként aposztrofálták Tamás Gáspár Miklós, Eörsi István, Szalai Pál, Popper Péter és társai. Mára azonban a külpolitika is küzdőtérre változott, hiszen az MSZP és értelmiségi holdudvara már nem tördök a legalapvetőbb nemzeti érdekek tiszteletben tartásával sem. A benesi dekrétumokkal kapcsolatban történészekért kiáltanak, döntsék el ők, mi is az igazság. Brüsszelben tragikus képet festenek a magyar gazdaságról, hogy örvendezzenek a csatlakozás ottani ellenlábásai, szántszándékkal Magyarország jövőjét téve fel egy lapra. A totális hatalomért vívott elkeseredett küzdelmük azonban olyan vesszőfutássá is válhat, ahonnan majd a számonkérés sem hiányozhat.

A szerző politológus